

dorel
sibii

**ÎNSEMINELE
DE
ROUĂ**

EDITURA
EMINESCU

003.83
ARAD

dorel sibii
ÎNSEMNELE
DE ROUĂ

coperta de george mălușel

dorel sibii

*ÎNSEMNELE
DE ROUĂ*

poeme

editura eminescu

BUCUREȘTI, 1982

UN TALER LOVIT DE RAMURI

Prin brațele mele trec visele copiilor
cînd fîntînile lumii se golesc de cer,
pămîntul rămîne tot mai singur,
culorile amurgului pier.

Lumina își alege stăpîinii într-un spațiu înalt
și totu-i încins ca un dangăt de clopot,
un taler lovit de ramuri de smirnă
primenește lumea cu un cristalin tropot.

SĂ TE VISEZI

Să te visezi într-o armură de lumină
de care păsări se lovesc în zbor,
să simți durerea lor cum te apasă
atunci când păsările cad ușor.

Și-n zori când te trezești ca orișicare,
desigur dezgolit de orice vină,
să vezi în jurul tău cum singerează
păsări căzute din lumină.

UN VIS AL LUI THALES

Cumplit ritm are bătaia inimii unor
lucruri
prea sigure de ele, și ce vijelie născută,
ascultă-l, ascultă-l
cum îl ascultă și ele în mers de vultură.

Ce pas spiralat le poartă
lăsînd urme într-o cîmpie senină,
cu brațele noduroase cuprînd
distanța de peste o milă marină.

Încet-încet am putea crede
că lucrurile toate curg spre o apă,
aproape că le-am putea surprinde
cum vin la un mal și se adapă.

DURERE DE VÎNT ȘI BRUMAR

Umblam printr-o țară cenușie
în mină cu ierburile de pe pământ,
aerul era îmbîcsit cu cenușă,
aveam răni la aripa fiecărui gând.

Țineam ierburile într-o singură mînă,
cenușa mirosea a înțelegere de pace,
știam că am trecut prin șaizeci de războaie,
cerul mă acoperea ca o carapace.

Mărșăluiam ca veteranii oricărui Apocalips,
simțind în oase durere de vînt și brumar,
coboram munții acelei țări cenușii,
frigul mă călăuzea ca printr-un vast sanctuar.

Mă aștepta la capăt de anotimp
Judecătorul de miresme și păcate,
umblam prin țara aceea ireală
cu cerul și cenușa pe spate.

UN VIS CU BAL

Era pus la punct totul pînă-n amănunte se ținuse cont chiar de culoarea cerului ireal ziua era înlănțuită nu mai știu pe unde, în orice caz puteam să particip la bal.

Iubita era un oval desăvîrșit în marea sală flori, alergau pe urma acestui oval, rețin că atunci cînd s-a intonat marșul stăteam lîngă un sfînt cu grad de mareșal.

A venit apoi o pereche de importante fantome ce și-au lăsat stăpîinii la intrare, iubita continua să fie un oval desăvîrșit fără ca forma să-i trădeze vreo schimbare.

Cîțiva morți au cîntat la instrumente de coarde, era frumoasă noaptea în sala de bal, prin vot secret iubita a fost aleasă regină și toți au dansat desăvîrșitul oval.

CA LUMINILE RĂTĂCITE

Să auzi cum țipă o frunză în cădere
și mai presus de toate să o vezi plingînd,
aceasta-i proba care ți se cere
cînd vrei să scoți cuvintele închise-n gînd.

Numai poeții, — ființe vulnerate,
ca luminile rătăcite peste cîmpuri.
aud sfîrșitul frunzelor în toamnă
și pot elibera cuvintele din gînduri.

SUNETELE SE SCURG

Într-un amurg prăbușit, un greier albastru
cînta la un instrument autohton,
urcam somnambul o scară nevăzută
parcă purtat de seninătatea fiecărui ton.

Călcam pe cîntecul acela vertical
modelînd spațiul cu palmele ca un demiurg,
nu mai știu dacă amurgul sub mine era,
simțeam doar că prin noi sunetele se scurg.

GRIJILE INTERIOARE

O ramă kitsch fără grijile interioare,
o ramă fără pic de responsabilitate,
incendiul din ea constrîns de o apă
dă fiecărei dintre culori dreptate.

Nimic din formele fixe nu-i justifică existența
(ciudat ce ușor se decretează o boală)
într-un unghi drept unde-i mai susceptibilă
se umple de lacrimi orbita ei goală.

Ce jalnic surîsul și ce reprobabilă
în părțile laterale ale domniei sale,
o simte oricine ce nu îi privește
ușile mari și fără balamale.

VOM FI UIMIȚI

Vom adormi în ochii femeilor iubite
și vom visa cum anotimpuri se aprind,
ne vom mira de timpul ce pleznește
și vom vedea cum zile se desprind.

Iar cetele de fluturi vor veni
din nord cu muzică de promenadă,
vom fi uimiți de secolul pe care îl trăim
și vom ieși cu flori în stradă.

POEM

Să scrii un poem plin de înțelesuri,
dar mai întâi să te ghemuiești în propriu-ți trup,
să aștepti liturghiile acelea
când învelite în umbră toate lucrurile se rup.

Să scrii un poem plin de înțelesuri
troienit cu vocale destructurate,
apoi să le repeți mereu, înainte ca boarea să le
adune
în triunghiuri, dreptunghiuri și pătrate.

RĂZBOIUL LINIȘTII

Liniștea asta toți au meritat-o
de aceea și-au întins oasele cumiști
și visează-n culori fiecare
la cei pentru liniște pieriți.

Începe totul cu răsturnarea acelu pocal
bătut cu aștri în loc de pietre prețioase
și se sfârșește, desigur, cu zgomotele reci
cînd li se loveau oasele de oase.

Un singur moment însă visul nu-l repetă,
acela cînd carnea eliberată
de pe corpul beligeranților se mistuia,
unde va într-o zonă mai îndepărtată.

Așa că supraviețuitorii se odihnesc
visînd în culori fiecare
la cei care încă se mai mistuie
într-o zonă îndepărtată și oarecare.

SĂ POȚI SĂ ÎNALȚI O RUGĂ

Ciudate cîntece îți penetrează timpla
le-ascuți înfrigurat Benedictine
aștepti să treacă ultimul acord
ca să înalți o rugă pentru tine.

Vei preamări desigur apa
și iarba care crește pe morminte
vei pomeni și nume de femei
în treacăt, ca aducere-aminte.

Apoi înseninat și mut
te vei culca de cum se lasă seara
ai să mai arzi încet un timp
și pînă-n zori te vei topi cum ceara.

ÎMI VOI ALEGE O AMINTIRE

Mă voi întoarce într-o amintire,
ca altădată voi trăi în ea
veți fi alături de mine
purtați de mine-n amintirea mea.

Veți crede că așa mi-a fost scris,
voi trăi din nou te miri ce lovitură
va fi iar forfota din trecut
veți spune că-mi doream o aventură.

Nu-mi voi explica ce se întâmplă
de ce sufăr în mijlocul acelei amintiri,
mă voi mira că stați în preajmă
că vreți să m-ajutați doar din priviri.

Mă voi topi încet cu amintirea
posibil într-o zi ploioasă,
vă veți vedea din nou de treabă
spunând că amintirea mea a fost frumoasă.

MEMENTO . . .

Îi auzeam glasul venit parcă de sub ape
și tot ce spunea erau durerile mute,
se așezau însă nopțile peste ele
acoperind răni tinere știute.

Mi se părea că niște copii costelivi
în goliciunea lor țîșnesc de sub ape,
o adiere de cuvinte pe sub tălpile însîngerate
scliffea ca lama unei sape.

VAI, DOAMNĂ, CE PENURIE

Vai, Doamnă, ce penurie de tandrețe în anul acesta,
propun să înnoim rosturile pe această Terră
să slalomăm printre balize de fluturi
să închiriem pentru cuvintele noastre o seră.

Veți vedea la bursă cum acțiunile cresc
ne vom îmbogăți când alții-s lipiți de pământ
vom ieși pe stradă fără să mai ținem cont de taxe
și aripi ne vor încolți la fiecare gând.

Vai, Doamnă, ce penurie de tandrețe în anul acesta ;
ar trebui să ne cumulăm capitalul
să închiriem acea seră de care Vă vorbeam
și ne vom simți bine tot anul.

SĂ ÎNTÎLNEȘTI UN COPAC

Să calci în vis pe un tărîm pustiu
iar urmele să-ți deseneze chipul
și peste umăr să-l privești
fărîmițîndu-se ca nisipul.

Să întîlnești în cale un copac
pe care singur să te răstignești
iar pe nisipul pe care ai umblat
să-ți încolțească rămășițele lumesti.

NE ÎNCHIPUIM CAL ALB

Pășim pe drum cu insomniile alături
un frig ne sfîșie neîncetat,
luminii siluetele-i retează nordul
precum o bardă pe un condamnat.

Ne închipuim cal alb în față
iar noi încinși cu drumul, ca un briu,
călcăm pe urma-i sub zodia zăpezii,
fără putință de a-l ține-n frîu.

PLUTITOR PESTE APE

O agitație în care mereu ne pîrjolim
sensibilități impalpabile și grele,
cîteva pajiști doldora de nesomn
ca niște fluvii ce au să ne spele.

Cerul ca un pocal peste pămînt,
în zori tropotul luminii se revarsă,
agitația în care mereu ne irosim
ca într-o cîmpie de jur împrejur arsă.

Înțepenită pe creștet, pe buze rănite
durerea-i cu piele ca de caisă,
cu degetele toate ne fură țărîna din vis,
presărînd-o ca pe o veste tristă trimisă.

Vine o seară, ori foc, ori îngheț,
ne macină ființa și lemnul de-aproape,
învățăm să cioplăm un trup de catarg
căzut peste noi, plutitor peste ape.

VENIND CU TRUPUL

Iubeam izvoarele reci și sărate,
pești multicolori îmi migrau prin sînge,
călcam cu tălpile goale pe ape
și se făcea că ochiul mării plînge.

Am pribegit ca lemnul sfînt
pe marea ce-mi era stăpîină,
muream cînd orice pasăre murea
dar trupul nu-mi lăsam de mîină.

SITUAȚIE DE TOTALĂ IMPONDERABILITATE

Să te țină de mână un vînt costeliv
și să calci pe clapele unui uriaș clavecin,
pe urmele tale să încolțească lieduri nemaiauzite
iar mersul să-ți fie din ce în ce mai lin.

Să ajungi într-o situație de totală imponderabilitate
cînd te sprijini doar pe acorduri cerești,
și-n jurul tău o lume de cuvinte
de care uneori să te izbești.

PEISAJ CU O ANUME FORMĂ DE MAGNET

Tu ai o formă de durere,
o gură poate veșnic în strigare,
dorinți nesățioase ți se-arată
doar în metalică împrejurare.

Imagine de hău în răzvrătire,
de cai din fier ce mestecă surcele,
se spune că te porți ca o crăiasă
cu cât împrejurările-s mai grele.

Ademenеști cu silueta aplecată
adîncurile încă nesondate
și înspre care parte te îndrepti
se-ndreaptă și speranțe declarate.

Tu nu accepți vreo renunțare
dar nici nu jinduiești metale prețioase,
cînd toți tînjesc la stropi de soare
doar ție patima îți umblă-n oase.

Ce forță te îndeamnă la tăcere,
ce sfetnic ai în preajma ta,
ce haine porți de nu foșnesc,
cu ce-l atragi pe cel ce nu te vrea?

CINEVA ȘI-A UITAT ARIPILE PE MASĂ

Ce ușor putem fi ademeniți seara
(mai ales când murim de câteva ori la rînd)
convertirea noastră pentru zborul nocturn
stă la îndemîna fiecărui gînd.

Ce ușor putem fi ademeniți seara
cînd cineva și-a uitat aripile pe masă,
le încercăm bătaia cu stîngăcie
apoi zburăm departe de casă.

NIMIC MIRACULOS

Nimic miraculos n-ar mai putea să fie
cînd între dealuri noaptea se desjugă,
cînd satul a legat de turlă luna
și cînd o ploaie, sulite de foc mă udă.

Nimic miraculos n-ar mai putea să fie
cînd creierul arborescent tresaltă,
cînd știu că țeasta de pe umeri
înfiptă-i în clopotnița înaltă.

*TRUDA CUVÎNTULUI DE A CONSTRUI
UN DECOR*

Truda cuvîntului de a construi un decor
are fața uneori prea ridată,
alteori limpezimea unui lac
ori, transparenți, umerii de fată.

Ca un sunet într-o arhitectură ionică
ne învăluie-n volute cuprinzîndu-ne-n el,
cuvîntul dintr-un poem de mare respirație
ce-și poartă crucea alături de el.

OSTENIT DE ATÎTA NELINIȘTE

Am văzut firul de iarbă împărțind trupurile noastre
ca o linie pură între jertfe și ornic,
am memorat numele munților și drumul ce urcă,
am ascultat întrebările pământului ca un datornic.

Ostenit de atîta neliniște într-o întîmplare de om
voi migra alături de fluturi spre nord,
un vaier precum cel al mărilor lunii
mă va călăuzi pînă în ultimul port.

ILUMINĂRI

Prin cîmpia aceea iluminată
hăituit de mine înadins mă asmuțeam,
privirea se lipise pe glezna subțiată
și mă temeam, și mă temeam.

Mă lătrau pe dinăuntru cățeii pămîntului,
cu orizontul subțire mă-nlănțuiam,
aerul încins mă gîtuia cu o mîină
și mă temeam, și mă temeam.

Mai înainte să se termine totul
un cîntec de leagăn ca briza, ușor
mă dezlipi de cîmpie
iluminîndu-mă sub talpa unui nor.

ERA TĂINUIT TOTUL

Mă urcasem cu duhurile toate
în copacul ce-i spune al vieții,
îmi ziceam că scăpat sînt acum
de păcate ce nasc pe pragul dimineții.

Nu rămăsese nici un duh sub mine,
umbrele se desprindeau de noi
lumina se legăna ca un copil,
era imposibil să mă întorc înapoi.

Mi-ați trimis multicolore baloane
să uimesc lumina,— ca un copil
și vorbă de păsări spusă în șoaptă
să-mi rămîna un imn în trupul umil.

Era tăinuit totul pînă în amănunte
și nu ne feream de jocuri și ne bucuram
de clinchetul frunzelor roase
și de toamna pe care o petreceam.

TRĂIND O REVELAȚIE

La început o nebuloasă de culori calde,
apoi o sferă roșie ca focul,
uneori mi se părea că are înfățișare de om
care nu-și găsește locul.

Se rotea pe deasupra ca uliul
pîndind o vietate fără de prihană
și simțeam cum vrea să coboare glonț
răpindu-mă pentru hrană.

Era în închipuirea mea o vraiste de nedescris,
mi se părea că iar are să fie nebuloasă
și mă așteptam să se transforme-n om
dar se făcu o ceață groasă.

Și dedesubt m-am trezit deodată
că-n lumea asta fără să se știe
stăteam uimit de tot ce mi se-arată
trăind o revelație tîrzie.

POSIBILE INVAZII DE BROAȘTE

Posibile pajiști fulgerate, posibile salamandre
sub ierburile moi,
posibile candelabre cu brațe din șerpi,
posibile thenii care se plimbă prin noi.

Posibili lupi ce urlă la lună,
posibile neliniști ce ne cotropesc,
posibile invazii de broaște țestoase
umblînd pe lucrurile ce le întîlnesc.

Și merg și pe mine și, merg și pe voi,
posibile răni să provoace,
posibile nopți în care cuprinși de nesomn
lăsăm reptilele-n pace.

*CÎNTEC PENTRU POETUL CARE
DESENEAZĂ PĂSĂRI*

L-am recunoscut după cîntecul păsărilor,
(el umpluse cerul cu tot felul de cîntătoare)
nimeni însă nu vedea lucrul acesta
chiar dacă se legăneau suspendați de o rază de soare.

Îi strigam arătîndu-le cu degetul
silueta lui învelită în cîntece preacurate,
ei nu credeau că păsările lui de hîrtie
au ajuns zburătoare adevărate.

În fiecare noapte decupa cîte o zburătoare
după ce, mai demult, o desena,
smulgea din propria aripă cîte o pană
atașînd-o trupului firav ce se înălța.

ÎN VREMEA ACEEA

Eram în vremea aceea o salamandă
și-mi vedeam liniștit de treaba mea
dar m-a văzut Ucigașul de salamandre
și din privire am dedus tot ce dorea.

L-am rugat să mă lase în pace
și mi-aduc aminte că am lăcrimat
dar Ucigașul de salamandre
mi-a răspuns că totu-i predestinat.

JOC PĂTIMAȘ

Zaruri se aruncau pe dușumea,
se juca la zaruri viața,
cîte unul dintre noi era jertfit;
EA le arunca doar dimineața.

La prînz înceta să mai arunce
zarurile pentru sorți,
se temea să nu ajungă
să cîștige prea mulți morți.

VOR RĂMÎNE ÎN TURN SUFLETELE

Moleșeala ni se va arcui în oase
o moară cerească va măcina frig,
peste tot ni se vor arăta semne ciudate
vom purta la șold o sabie de pipirig.

Vom pleca însoțiți de cavaleri din ceară
se va construi pentru noi o poartă la cetate,
vor rămîne în turn sufletele preacurate
suspînînd după cheia centurilor de castitate.

Vom cîștiga războiul acela sfînt
puțini se vor mai întoarce înapoi,
vom intra în cetate prin poarta înstelată
iar turnurile se vor prăbuși peste noi.

O ARCĂ PORNITĂ

Stele pitice ochii ni-i deschid
lumina se reazămă de noi,
ne leagăna timpul ca pe o arcă
pornită spre lumile de-apoi.

Rămîne umbra zdrențuită-n urmă
ca trena unui rege pribeag,
vom rătăci cu osemintele goale
spre golul unde ape se retrag.

◆

MURMURAM O LITANIE

Vitregită de amurg noaptea era înfricoșătoare,
mi se părea că din univers sînt scoși
de o mîină păroasă și lungă
aștri cei mai luminoși.

Stăteam întins de la stînga la dreapta,
deci după legile fizicii pe orizontală
și, mă gîndeam că-i simplu să stai așa,
că nu-i nici o scofală.

Murmuram o litanie fără sfîrșit
alături de alții, ce-i drept,
și ne rugam toți într-un glas
să ne lase cu noaptea pe piept.

EXPERIENȚA

Nu se făcuse încă bine ziuă
că pașii ei loveau cumplit
pe caldarîmul ce se-ntinde
de aici și pînă la zenit.

Și mersul ei era ciudat,—
înspre zenit era cu fața,
cu spatele se deplasa
spre locul unde stam cu viața.

Și viața mă strîngea de mină
și se purta copilărește,
experiența cea mai de pe urmă
nu o trăise ea, firește.

PEISAJ DE NOAPTE CU O PĂTURĂ CERNITĂ

Sălciile ca niște fete de la orfelinat
sub ocrotirea batracienilor lipsiți de complexe,
o ploaie verticală, sveltă și nătîngă
peste lume, peste noi și peste alte anexe.

Cîinii au urletul ca un clopot bătut în dungă
și limba lor e despîcată de o rază,
hohotul prostesc al paznicului de noapte
gîndindu-și nevasta ca beduinul o oază.

Cerul ca un cristalin de ochi sec
parcă de spaimă adîncit în orbită,
sălciile, batracienii și cîinii noaptea
în sufletul meu se învelesc cu o pătură cernită.

LUMINĂ SUBȚIRE

Locuiam la etajul opt
și ieșeam zilnic pe balconul de la apartament
o lumină subțire încerca să mă împartă în două
dar trupul rămânea indiferent.

Mi-am zis că numai aici
suspendat între ornic și zburătoare
voi simți cu adevărat tăietura
lăsînd trupul să strige că-l doare.

Așa că așteptam zilnic pe balcon
momentul cînd tăietura va fi terminată,
curios să aflu ce se va întimpla
cu o parte și cu cealaltă.

Dar trupul nu simțea nici o durere
chiar dacă lumina l-a despîcat,
în timp ce partea dreaptă a rămas pe loc
iar stînga mi s-a înălțat.

Acum nu mai ies pe balcon,
stau tot timpul în casă
visînd la partea ce s-a dus
și îngrijind-o pe cea rămasă.

TRĂIA DOAR ÎN ÎNCHIPUIRE

M-am apropiat de cîinele nostru,
e drept că am făcut-o cu ușoară frică,
îl recunoscusem de cum l-am auzit mîrîind
dar mă gîndeam că nu are de ce să-mi poarte pică.

M-am apropiat așadar de cîine
hotărit să-l mîngii pe spate,
eram acum cu mîna întinsă spre el
dar mi-am dat seama că așa ceva nu se poate.

Cîinele nostru nici nu exista,
sigur că trăia doar în închipuire,
așa că m-am apropiat de el
cu mîna înghețată de uimire.

CUVINTELE CONSTRUIESC UN DECOR

Pereții ca niște porți larg deschise
către lumea de-afară se desprind ușor,
dincolo de cât îmi poate bate gândul
cuvintele cu răbdare construiesc un decor.

Plec spre locul acela îndepărtat
ducînd pe umăr o frunză subțire,
voi împrespăta decorul știut
cu o toamnă fără asfințire.

CAII ACEȘTIA

Caii aceștia au trecut și prin mine
tropotul se mai mistuie-n cer,
floarea soarelui suride la lună
în aerul nopții suflete pier.

Caii aceștia au trecut și prin mine
nechezatul atinge aștri subțiri,
somnoros timpul se culcă-n cîmpie
umerii-i cad apăsați de uimiri.

Caii aceștia au trecut și prin mine
ploi vegetale sînt cozile lor,
păsări visează doar la lumină
tulpinile florilor încă mă dor.

SĂ LUSTRUIM SPERANȚELE

Propun să lustruim speranțele din noi
și să ieșim cu ele la plimbare,
le vom purta cum poartă veteranii de război
strălucitoare decorații-n sărbătoare.

Iar seara le vom pune înapoi
în oasele cu frică tapetate
chiar dacă vom trăi în vis
coșmarul că ne-au fost furate.

POVESTE CU SĂNIUȚE DE ARGINT

Vorbeai de ceasul răstignirilor pe umbre
și vorbele îți erau ca un șirag de mătăni,
vorbeai despre un anotimp anume
cînd nopți tinere alunecau în sănii.

Mi se părea povestea jefuită
cîndva de hoți la drumul mare,
iar uneori credeam că-i biciuită
(cuvintele erau o sîngerare).

Gîndeam o stea pitică și tremurătoare
(ca ochiul penetrat de o lumină vie)
spre ea în săniuțe de argint aluneca
povestea ce-mi spuneai doar mie.

TÎNJIND DUPĂ O EXECUȚIE

Spre deosebire de orice execuție a mea trebuia să aibă loc spre seară, așa că, încă din zori mi-am verificat trupul pentru ultima oară.

Pe la prînz aveam întîlnire cu un călău despre care se spunea că e foarte priceput, căruia trebuia să-i verific instrumentele chiar dacă el nu dorea prea mult.

Gurile rele recunoșteau că este un maestru, numai că față de tehnică se dovedește neglijent, astfel că după ce am servit ultima masă de prînz am trecut la verificare, atent.

Securea care urma să mă decapiteze nu era ascuțită defel, la întrebarea dacă e posibil una ca asta a dat din umeri și m-a privit ca un miel.

În ochii lui însă am zărit un licăr de milă
(lucru ce m-a scos din sărite)
l-am dojenit ca pe un școlar nepregătit
și i-am cerut să aducă niște cuțite.

S-a bîlbîit și a zbughit-o pe ușă afară
ca școlarul ce-și uitase caietul acasă,
de atunci n-a mai venit, iar eu am să mă sting
tînjind după o execuție frumoasă.

SOLDAȚII DE PLUMB TRÎMBIȚAU

Soldații de plumb trîmbițau
semnal de atac pentru ploi,
miresele nopții coborau
cîte o găleată în noi.

Auzeam cum scrișnește lanțul
ca la fîntînile adevărate,
se scotea apă din noi
în fiecare noapte.

VA FI O NOAPTE VITREGĂ PENTRU NĂVALĂ

S-au aprins degetele nopții pe liră
și Luna-și întoarce torsul la vedere,
pielea ei netedă străluce
cum vasul lui Circe clocotind plăcere.

Vom aștepta la poarta planetei
centauri izgoniți dintr-o altă galaxie,
se vor lovi de pînza luminoasă
întinsă de lapiți pentru vecie.

Va fi o noapte vitregă pentru năvală
nemistuit va arde un rug în fiecare,
vom face roată-n jurul focului aprins
și vom călca pe umbra-nsoțitoare.

POPAS ÎN STRIGĂTUL OCHIULUI

Ca într-o cameră, de unul singur
sub ape strig de parcă aş fi auzit,
dar liniştea-i cu-atît mai mare
cu cît sub ape mă simt adîncit.

În strigăt mi-am făcut popas,
în mal înfipt mi-e ochiul viu,
mă voi trezi ca sub un batiscaf
acoperit de pleoapă mai tîrziu.

Iar cei ce-mi populează pupila mişcătoare,
unul pedestru altul zburător,
îşi primenesc aripi şi tălpi
în ochiul meu scormonitor.

LĂSÎNDU-NE ÎN URMĂ

Noaptele ca niște umbre de păsări
(un semn sînt mîinile în adorare)
ochii rușinîndu-se de celelalte simțuri
se întorc înspre partea visului de înălțare.

Poate vom fi învăluiți în păsări
(mîinile ating cerul și cerul răsună)
cineva fără voie greșește
lăsînd pe malul nostru hainele de brumă.

Poate se va auzi un strigăt de bucurie
(ne vom azvîrli prenumele la picioare)
vom pleca ținînd sufletul de mîină
lăsîndu-ne în urmă chipurile întrebătoare.

PENELOPA ÎNSĂ TRĂDA

Căutam într-adins drumuri întortocheate
ne feream deci să ajungem acasă,
Itaca era încă departe
pețitorii stăteau deja la masă.

Dar câte unul dintre noi renunța
să mai cutreiere mărire de vise,
Penelopa însă trăda
chiar dacă s-a întors un Ulise.

ÎNCĂ MAI CREDEA

Mi se părea că mersul îi era schimbat,
un fel de rostogolire pe o pantă,
se sforța să-și transforme brațele în aripi
lovind cerul de o parte și de cealaltă.

Rostogolirea era tot mai evidentă
chiar dacă mai părea a fi mers,
aripile acelea nu dădeau rezultate
ba uneori efectul era invers.

Așa că mai mult se adîncea
zadarnic lovind aerul cu înverșunare,
cu toate acestea încă mai credea
că în curînd va reuși să zboare.

„VOYAGER“ PRIVEȘTE ÎN URMĂ

„Voyager“ privește în urmă,
patru zile după ce a trecut prin apropierea
planetei Saturn,
pămîntenii au început recensămîntul poezilor
înghesuindu-i cu forța într-un turn.

„Voyager“ își continuă hoinăreala prin spațiu
transmițîndu-ne fotografiile color,
pămîntenii au încheiat recensămîntul
concluzionînd că poezii nu mor.

TREBUIE SĂ EXISTE UNDEVA

Trebuie să existe un loc unde nopțile se dezbracă
dăruindu-și, primului sosit, al lor tors;
trebuie să existe undeva acest loc
din moment ce nimeni nu s-a mai întors.

SE VOR ARĂTA CIUDATELE SEMNE

Și veți vedea cum în oglinzile de rouă
ciudate semne se vor arăta,
vor fi albaștri fulgii de zăpadă
și n-au să cadă, numai vor zbura.

O să vedeți între pământ și cer
cum păsările stau încremenite,
albeața cerului se va întinde peste toate
cu ea cărările vor fi acoperite.

ACCIDENT DE CIRCULAȚIE

Și-a tamponat mașina într-o zi
bunicul despre care se spunea că este un boem,
accidentul s-a petrecut în centrul orașului
bunicul evitând să calce un poem.

S-au adunat locuitorii aceluia oraș,
accidentul însă nu a avut urmări nefaste,
poemul a scăpat ca prin minune
bunicul n-a recurs la medicamente și leucoplaste.

De atunci a renunțat la mașină
(accidente s-au mai petrecut de bunăseamă)
dar bunicul se plimbă prin oraș
alături de poeme fără teamă.

RETRĂIND ÎN GÎND

Împachetase toate amintirile ce le avea
desigur și pe cea mai veche dintre ele,
le-mpachetase chiar dacă știa
că geamantanele vor fi prea grele.

Dar după primii pași se poticni,
era peste puteri bagajul ce-l purta,
așa că fără a mai pierde timp
se hotărî a le sorta.

A renunțat la cele neplăcute
și închizîndu-le în casă
s-a dus purtînd puține amintiri
dar retrăind în gînd cea mai frumoasă.

SÎNGEREAZĂ CÎNTECELE ARGONAUȚILOR

Sîngerează cîntecele argonauților
peste tăișul mărilor fără nume,
în ochiul cenușiu al unui zeu
credința femeilor din Tesalia apune.

Glasul lui Iason ca un frunziș
de alge, mătăsos se ridică,
argonauții își oblojesc rănile
cu lumina culeasă de pe o stea pitică.

Se văd peste ape urmele copiilor
neplămădiți încă,
se afundă corabia în ele
ca într-o durere adîncă.

FLUTURII AVEAU ÎNCREDERE ÎN MINE

Călăuzeam fluturi peste acel cîmp
cunoșteam drumurile toate
mă împrietenisem cu ierburile
și convorbeam cu florile desfoliate.

Descriam arcuri de cerc și spirale
fluturii aveau încredere în mine
unora le organizam și vacanțele,
eram binevoitor cu orișicine.

UN LOC PLIN CU VISE

Am descoperit un loc plin cu vise
nimeni nu știa de el,
stăteau așezate unul peste altul
și erau în culori fel de fel.

La început mi-am luat unul singur
l-am învelit în batistă și l-am adus acasă,
țin minte că am adormit cu el
iar noaptea a fost cea mai frumoasă.

Apoi am luat două, ba chiar trei,
altă dată mi-am umplut buzunarele toate
dar m-am trezit la un moment dat
cu prea multe pentru o singură noapte.

Eu însă continuam să depozitez acasă
folosind pentru transport un geamantan mare
fără să știu că plusul se altera,
pierzându-și culoare după culoare.

CUPRINS

<i>Un taler lovit de ramuri</i>	5
<i>Să te visezi</i>	6
<i>Un vis al lui Thales</i>	7
<i>Durere de vînt și brumar</i>	8
<i>Un vis cu bal</i>	9
<i>Ca luminile rătăcite</i>	10
<i>Sunetele se scurg</i>	11
<i>Grijile interioare</i>	12
<i>Vom fi uimiți</i>	13
<i>Poem</i>	14
<i>Războiul liniștii</i>	15
<i>Să poți să înalți o rugă</i>	16
<i>Îmi voi alege o amintire</i>	17
<i>Memento . . .</i>	18
<i>Vai, Doamnă, ce penurie</i>	19
<i>Să întâlnești un copac</i>	20
<i>Ne închipuim cal alb</i>	21
<i>Plutitor peste ape</i>	22
<i>Venind cu trupul</i>	23
<i>Situație de totală imponderabilitate</i>	24
<i>Peisaj cu o anume formă de magnet</i>	25
<i>Cineva și-a uitat aripile pe masă</i>	27

<i>Nimic miraculos</i>	28
<i>Truda cuvîntului de a construi un decor</i>	29
<i>Ostenit de atîta neliniște</i>	30
<i>Iluminări</i>	31
<i>Era tăinuit totul</i>	32
<i>Trăind o revelație</i>	33
<i>Posibile invazii de broaște</i>	34
<i>Cîntec pentru poetul care desenează păsări</i>	35
<i>În vremea aceea</i>	36
<i>Joc pătimaș</i>	37
<i>Vor rămîne în turn sufletele</i>	38
<i>O arcă pornită</i>	39
<i>Murmuram o litanie</i>	40
<i>Experiența</i>	41
<i>Peisaj de noapte cu o pătură cernită</i>	42
<i>Lumină subtilă</i>	43
<i>Trăia doar în închipuire</i>	45
<i>Cuvintele construiesc un decor</i>	46
<i>Caii aceștia</i>	47
<i>Să lustruim speranțele</i>	48
<i>Poveste cu săniuțe de argint</i>	49
<i>Tînjind după o execuție</i>	50

<i>Soldații de plumb trîmbițau</i>	52
<i>Va fi o noapte vitregă pentru năvală</i>	53
<i>Popas în strigătul ochiului</i>	54
<i>Lăsîndu-ne în urmă</i>	55
<i>Penelopa însă trăda</i>	56
<i>Încă mai credea</i>	57
<i>„Voyager“ privește în urmă</i>	58
<i>Trebuie să existe undeva</i>	59
<i>Se vor arăta ciudatele semne</i>	60
<i>Accident de circulație</i>	61
<i>Retrăind în gînd</i>	62
<i>Sîngerează cîntecele argonauților</i>	63
<i>Fluturii aveau încredere în mine</i>	64
<i>Un loc plin cu vise</i>	65

DE ACELAȘI AUTOR :

Cum am găsit-o pe Ileana Cosînzeana (proze)

Editura Facla, 1979

Ofranda vocalei (culegere de versuri—coautor)

Editura Facla, 1979

LECTOR : ELIS BUȘNEAG
TEHNOREDACTOR : GHEORGHE POPOVICI

APĂRUT 1982. BUN DE TIPAR 8.04.1982.
COLI TIPAR 4,50.

TIPARUL EXECUTAT SUB COMANDA NR. 891.
LA ÎNTRERINDEREA POLIGRAFICĂ
„13 DECEMBRIE 1918”
STR. GRIGORE ALEXANDRESCU NR. 89—97,
BUCUREȘTI, REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

*...Dorel Sibii este un poet de o delicată simțire,
un visător cu ochii deschiși, un spirit
neastîmpărat gata oricînd să se uimească, sincer,
de tot ce-i scoate în cale viața...*

FLORIN BĂNESCU